

Лютнева рана

*Присвячується земляку –
герою Небесної сотні
Івану Городнюку*

Знищені зимою кетяги калини
Життєдайну силу вітру віддають.
Змучені стигмати – символ України –
Кровоточать у морозну лють.
Кровоточать і мої надії
Мокрим снігом на вологі вії.

Приспів:

Ця лютнева рана – кетяги калини,
Що весняних не діждались рим.
Заболять у серці ти і Україна,
І безжальність надслучанських зим.

У сухі долоні я прийму ці муки,
Як спокуту світлих, ніжних сподівань.
І землі Вкраїни, опустивши руки,
Віддаю криваво-кислу дань.
І почну весну свою спочатку,
Відламавши гілочку на згадку.

*Матерям загиблих повстанців
присвячується*

Розродились в небес на очах,
В їх тілах відболіли до йоти
І повстанські криївки в лісах,
І крайовські обстріляні доти,
Їх прокляття від болю і втрат
Не зазнає вовіки огуди,
Бо не м'ясо для куль і гармат,
А синів годували їх груди.
І бузковий вдихаючи чад,
Завагітніли цвітом на ранок.
Дарувати Вкраїні дівчат,
Не війні – зв'язкових, партизанок.
Розродились в землі на очах.
І кургани на ній – наче лона.
А на водах стрімкого Случа
Материнська сльоза захолоне...